

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне управління Служби безпеки України в Донецькій та Луганській областях

Слідче управління

вул. Ярослава Мудрого, 56, м. Краматорськ, Донецька область, 84300, тел. +38(066)84-68-331

www.ssu.gov.ua, e-mail: su_gusbu_don.lug@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001504

№ _____

На № _____ від _____

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру

м. Дніпро

«11» серпня 2026 року

Слідчий слідчого управління ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях старший лейтенант юстиції Маматова Любов Іванівна, розглянувши матеріали досудового розслідування у кримінальному провадженні № 22025050000000855 внесеному до Єдиного реєстру досудових розслідувань 28.08.2025 за ознаками вчинення кримінального правопорушення передбаченого ч. 6 ст. 111-1 КК України, та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 42, 276, 277, 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Петрикіну (дівоче прізвище - Оксентіюк)
Ганну Миколаївну, 09.03.1982 року
народження, [REDACTED]

про підозру у колабораційній діяльності, а саме у здійсненні інформаційної діяльності у співпраці з державою-агресором та його окупаційною адміністрацією, спрямованої на підтримку держави-агресора, її окупаційної адміністрації, збройних формувань та на уникнення нею відповідальності за збройну агресію проти України, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 6 ст. 111-1 КК України.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі - ООН).

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24 серпня 1991 року – Україна), Союз Радянських Соціалістичних Республік (з 24 грудня 1991 року змінено назву на Російська Федерація) та ще 49 країн - засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь - якої держави, так і будь - яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16 грудня 1970 року № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету та від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, установлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь – якій формі або з будь – якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави;

- застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту ООН є перш за все свідченням акту агресії.

Будь-яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не носила, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за згодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, що дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншій державі, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам.

Жодні міркування будь-якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій (Гаага, 18 жовтня 1907 року), яка вступила в дію 26 січня 1910 року, яку 7 березня 1955 року визнано Союзом Радянських Соціалістичних Республік, правонаступником якого є Російська Федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього і недвозначного попередження, яке буде мати форму мотивованого оголошення війни або форму ультиматуму з умовним оголошенням війни. Стан війни повинен бути без уповільнення оповіщений нейтральним державам і буде мати для них дійсну силу лише після одержання оповіщення.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканою.

У Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

31 травня 1997 року відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від

14 січня 1998 року № 13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 2 березня 1999 року № 42 ФЗ). Відповідно до ст.ст. 2 - 3 зазначеного Договору Російська Федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований Російською Федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1 - 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно із статтею 5 Конституції України носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Згідно з ч. 1 ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132 - 134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Таким чином, із зазначених міжнародних нормативно-правових актів, а також актів національного законодавства, яке визначає основні засади

державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності, впливає, що дії Російської Федерації на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України створюють реальні загрози національній безпеці та є проведенням підривної діяльності проти України. Її результатом стала в 2014 році анексія Криму, окупація території Донецької та Луганської областей, масштабні руйнування провідних промислових бюджетоутворюючих підприємств на сході держави, що призвело до загострення суспільно-політичної обстановки в Україні, падіння економіки держави та інших вкрай негативних для України наслідків.

Наведені вище факти розв'язання та ведення Російською Федерацією агресивної війни проти України, здійснення підривної діяльності, в тому числі, і шляхом вторгнення підрозділів ЗС Російської Федерації на територію півострова Крим, захоплення державних установ, організацій та військових частин із 27 лютого 2014 року широко висвітлювалися більшістю засобів масової інформації України та іноземних держав.

Постановою Ради Федерації Федеральних Зборів Російської Федерації «Про використання Збройних Сил Російської Федерації на території України» від 01 березня 2014 року № 48 - СФ за результатами звернення Президента Російської Федерації, нібито виходячи з інтересів безпеки життя громадян Російської Федерації, особового складу військового контингенту ЗС Російської Федерації, що дислокується на території України (АР Крим), надано згоду Президенту Російської Федерації на використання ЗС Російської Федерації на території України.

Надалі, продовжуючи підривну діяльність проти України, Російська Федерація утворила на тимчасово окупованій території України в АР Крим федеральні органи державної влади Російської Федерації, правоохоронні органи та органи судової системи, місцевого самоврядування, з метою становлення та зміцнення окупаційної влади Російської Федерації та недопущення контролю України над цією територією.

Верховною Радою України 15 квітня 2014 року прийнято Закон України № 1207 - VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» (далі - Закон № 1207-VII), за яким перебування підрозділів ЗС Російської Федерації на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, а також всупереч міжнародно-правовим актам визнано окупацією частини території суверенної держави Україна, а територію АР Крим, відповідні води, територіальне море України, територію виключної (морської) економічної зони України, а також повітряний простір над цими територіями визнано тимчасово окупованими територіями України внаслідок збройної агресії з боку Російської Федерації.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27 березня 2014 року № 68/262 «референдум», проведений в АР Крим 16 березня 2014 року, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для зміни статусу АР Крим.

Реакцією на такі дії Російської Федерації стало прийняття Верховною Радою України 21 квітня 2015 року постанови № 337 - VIII «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків», згідно з якою констатовано початок такої агресії з боку Російської Федерації на території АР Крим 20 лютого 2014 року, яка завершилася воєнною окупацією та подальшою незаконною анексією цієї частини території України.

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (Україна)» від 19 грудня 2016 року № 71/205 та від 19 грудня 2017 року № 72/190 «Проблема мілітаризації Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17 грудня 2018 року, «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь, Україна» від 22 грудня 2018 року послідовно засуджено тимчасову окупацію з боку Російської Федерації внаслідок військової агресії частини території України - АР Крим - підтверджено невизнання анексії.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами України Російської Федерації та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року Російською Федерацією визнано «Донецьку Народну Республіку» та «Луганську Народну Республіку» незалежними державами.

22 лютого 2022 року Президент Російської Федерації, реалізуючи злочинний план, направив до Ради Федерації звернення про використання Збройних сил Російської Федерації за межами Російської Федерації, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року о 05 годині Президент Російської Федерації оголосив про рішення розпочати військову операцію в Україні.

У подальшому Збройними силами Російської Федерації, які діяли за наказом керівництва Російської Федерації і ЗС Російської Федерації, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по цивільному населенню, також військовими формуваннями Російської Федерації здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна.

24 лютого 2022 року указом Президента України № 64/2022, затвердженням Законом України № 2102 - IX від 24.02.2022, у зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» введено воєнний стан на всій території України, який у подальшому неодноразово продовжувався та діє і по нині.

Внаслідок розв'язання і ведення агресивної війни, починаючи з 24 лютого 2022 року збройними формуваннями Російської Федерації тимчасово окуповано частини території Донецької, Запорізької, Луганської, Миколаївської, Сумської, Харківської, Херсонської областей.

Відповідно до п.п. 6, 7 ч. 1 ст. 1¹ Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» окупаційна адміністрація Російської Федерації - сукупність державних органів і структур Російської Федерації, функціонально

відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних Російській Федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Тимчасово окупована територія - це частини території України, в межах яких збройні формування Російської Федерації та окупаційна адміністрація Російської Федерації встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування Російської Федерації встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації Російської Федерації.

Згідно з Переліком територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією, затвердженим Наказом Міністерства розвитку громад та територій України 28 лютого 2025 року № 376, вся територія Донецького району Донецької області з 07.04.2014 по теперішній час є тимчасово окупованою територією України.

З метою розповсюдження пропаганди в підтримку держави агресора, створення образу законності окупації частини території Донецької області та утвердження вказаної окупації, а також задля підтримки діяльності окупаційних органів влади на захоплених територіях, російською окупаційною владою створено ряд засобів масової інформації.

25 травня 2023 року розпорядженням так званого «правительства ДНР» № 34-Р2 «О реорганизации государственных унитарных предприятий, находящихся в ведении Министерства информации Донецкой Народной Республики», здійснено реорганізацію державних унітарних підприємств, зокрема, т.зв. «Государственного унитарного предприятия Донецкой народной республики «Телекомпания «Юнион» та т.зв. «Государственного унитарного предприятия Донецкой народной республики «Первый республиканский канал ДНР», що знаходяться у віданні т.зв. «Міністерства інформації Донецької народної республіки», шляхом їх приєднання до т.зв. «Государственного унитарного предприятия Донецкой народной республики - «РЕСПУБЛИКАНСКИЙ МЕДИА ХОЛДИНГ», розташований за адресою: м. Донецьк, пл. Радянська, буд. 1, з подальшим визнанням правонаступником прав та обов'язків приєднаних державних унітарних підприємств так званої «ДНР».

Розуміючи вищевикладені обставини, у громадянки України Петрикінї (дівоче прізвище - Оксентіюк) Ганни Миколаївни з мотивів непогодження з політикою чинної влади в Україні та підтримки входження тимчасово окупованих територій України до складу РФ, яка будучи обізнаною про факт ведення вказаною державою агресивної війни проти України, невизнання РФ поширення державного суверенітету України на тимчасово окуповані її території, виник умисел на співпрацю з державою-агресором та її окупаційними органами влади.

Так, громадянка України Петрикiна (дiвоче прiзвище - Оксентiюк) Ганна Миколаївна, 09.03.1982 року народження, перебуваючи на тимчасово окупованiй територiї мiста Донецька, у невстановлений досудовим розслiдуванням час, але не пiзнiше 13.10.2024, дiючи умисно, реалiзуючи свiй злочинний умисел, з метою пiдтримки входження тимчасово окупованих територiй України до складу Росiйської Федерацiї, будучи обiзнаною про факт ведення Росiйською Федерацiєю агресивної вiйни проти України, обiймаючи посаду телеведучої т.зв. «Государственного унитарного предприятия Донецкой народной республики «Телекомпания «Юнион» та т.зв. «Государственного унитарного предприятия Донецкой народной республики «Первый республиканский канал ДНР», якi приєднанi до складу т.зв. «Государственного унитарного предприятия Донецкой народной республики - «РЕСПУБЛИКАНСКИЙ МЕДИА ХОЛДИНГ», пiд час ефіру в телепрограмах «Дела государственные» та «Мы русские», якi поширювались з використанням інформаційних ресурсiв окупаційної адміністрації держави-агресора, здiйснює інформаційну дiяльнiсть у спiвпрацi з державою-агресором та його окупаційною адміністрацією, спрямовану на пiдтримку держави-агресора, її окупаційної адміністрації, збройних формувань та на уникнення нею вiдповiдальностi за збройну агресiю проти України.

Крiм того, у невстановлений досудовим розслiдуванням час, але не пiзнiше 13.10.2024 Петрикiна (дiвоче прiзвище - Оксентiюк) Г.М., перебуваючи на тимчасово окупованiй територiї мiста Донецька, а саме в студії т.зв. «ГУП ДНР «ТК «Юнион», використовуючи псевдонiм «Анна Солнцева», в якостi ведучої телепрограми «Дела государственные» публiчно поширювала недостовiрнi вiдомостi про нiбито «визволення» мiста Вугледар Донецької облaстi вiйськовослужбовцями Росiйської Федерацiї, позитивно висвiтлювала дiяльнiсть представникiв окупаційної адміністрації щодо надання соціальної пiдтримки населенню та ветеранам т.зв. «спеціальної вiйськової операції».

Також у невстановлений досудовим розслiдуванням час, але не пiзнiше 27.10.2024, Петрикiна (дiвоче прiзвище - Оксентiюк) Г.М., перебуваючи на тимчасово окупованiй територiї мiста Донецьк, а саме в студії т.зв. «ГУП ДНР «ТК «Юнион», використовуючи псевдонiм «Анна Солнцева», в якостi ведучої телепрограми «Дела государственные» публiчно поширювала інформацію, спрямовану на позитивне висвiтлення дiяльностi окупаційної адміністрації держави-агресора та її посадових осiб, створення уявлення про законнiсть їх функціонування, соціально-економічний розвиток тимчасово окупованої територiї Донецької облaстi за пiдтримки Росiйської Федерацiї.

Крiм того, Петрикiна (дiвоче прiзвище - Оксентiюк) Г.М., у невстановлений досудовим розслiдуванням час, але не пiзнiше 29.12.2024, перебуваючи на тимчасово окупованiй територiї мiста Донецьк, а саме в студії т.зв. «ГУП ДНР «ТК «Юнион», використовуючи псевдонiм «Анна Солнцева», в якостi ведучої телепрограми «Дела государственные», публiчно поширювала інформацію, спрямовану на пiдтримку дiяльностi окупаційної адміністрації держави-агресора та її посадових осiб, а також про нiбито воєнні злочини т.зв. «украинского режима» щодо цивiльного населення на тимчасово окупованих територiях України.

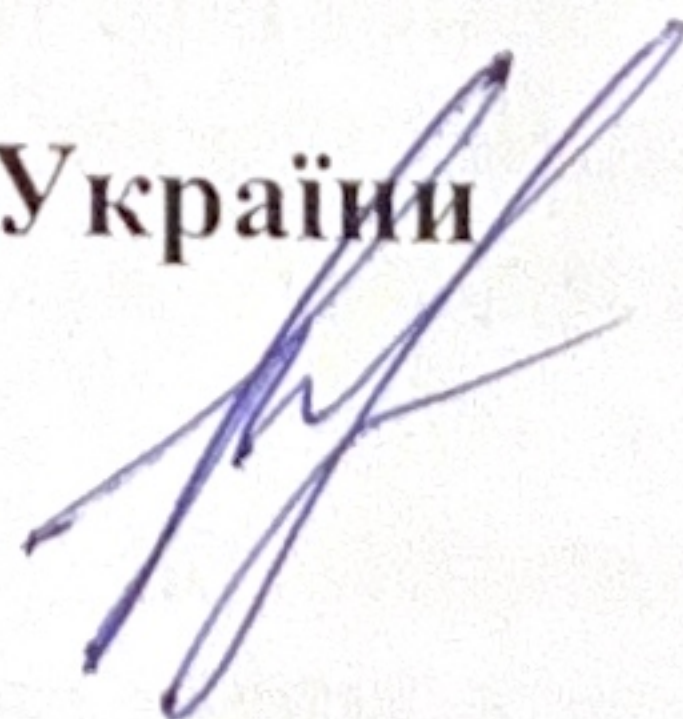
Надалі у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 31.01.2026 Петрикiна (дiвоче прiзвище - Оксентiюк) Г.М., перебуваючи у студії «ГУП ДНР «Первый республиканский канал ДНР», використовуючи псевдонiм «Анна Солнцева», в якостi ведучої телепрограми «Мы русские» провела iнтерв'ю з вiйськовим оператором проєкту «WarGonzo», «заслуженим журналістом ДНР» Павлом Чуприною, пiд час якого поширювала пропагандистські твердження про т.зв. «русскую весну», пiдтримку входження тимчасово окупованих територiй Донецької облaстi до складу Росiйської Федерації та нiбито злочини України проти цивiльного населення.

Також Петрикiна (дiвоче прiзвище - Оксентiюк) Г.М. у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 20.05.2026, перебуваючи у студії «ГУП ДНР «Первый республиканский канал ДНР», використовуючи псевдонiм «Анна Солнцева», в якостi ведучої телепрограми «Мы русские» провела iнтерв'ю з депутатом т.зв. «Народного Совета ДНР», головою т.зв. «Донецкой региональной организации «Российский союз ветеранов Афганистана и специальных военных операций» Дмитром Огiльцем, пiд час якого публічно поширювала iнформацію, спрямовану на пiдтримку дiяльностi представникiв окупаційної адміністрації та осiб, якi брали участь у збройній агресії Росiйської Федерації проти України, зокрема, шляхом позитивного висвітлення дiяльностi учасникiв т.зв. «спеціальної вiйськової операції» та їх участi у бойових дiях проти України.

Отже, починаючи з 13.10.2024, Петрикiна (дiвоче прiзвище - Оксентiюк) Г.М. здiйснює iнформаційну дiяльнiсть у спiвпраці з державою-агресором та його окупаційною адміністрацією, спрямовану на пiдтримку держави-агресора, її окупаційної адміністрації чи збройних формувань та на уникнення нею вiдповiдальностi за збройну агресію проти України.

На пiдставі викладеного, громадянка України Петрикiна (дiвоче прiзвище - Оксентiюк) Ганна Миколаївна, 09.03.1982 року народження, обґрунтовано пiдозрюється у колабораційній дiяльностi, а саме: у здiйсненні iнформаційної дiяльностi у спiвпраці з державою-агресором та його окупаційною адміністрацією, спрямованої на пiдтримку держави-агресора, її окупаційної адміністрації чи збройних формувань та на уникнення нею вiдповiдальностi за збройну агресію проти України, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 6 ст. 111-1 КК України.

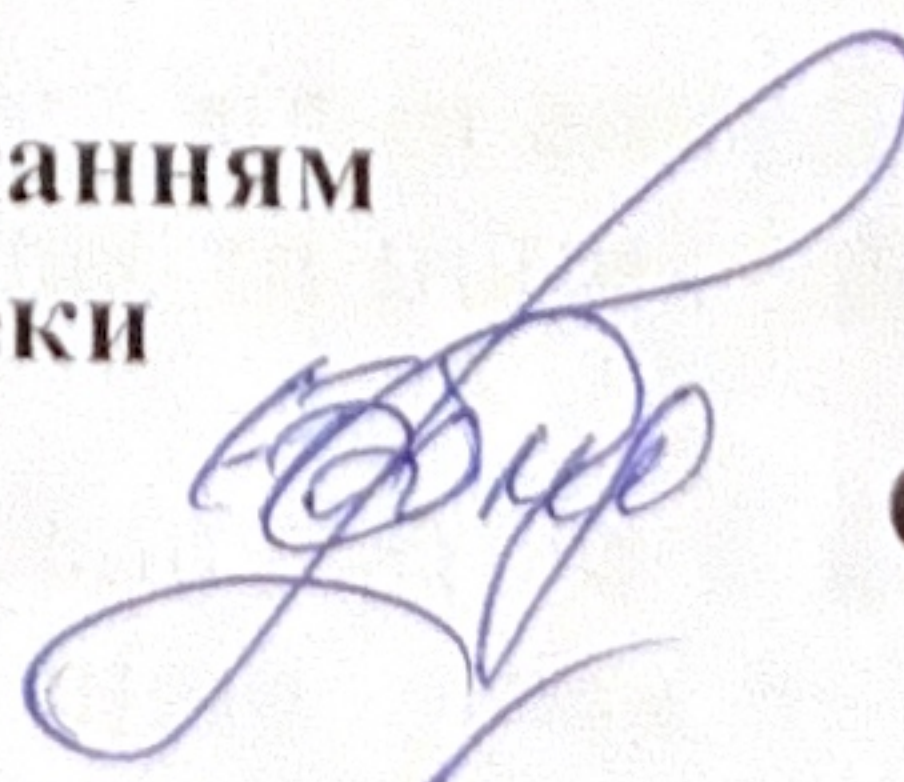
Слiдчий слiдчого управління ГУ СБ України
в Донецькій та Луганській облaстях
старший лейтенант юстиції

Любов МАМАТОВА

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор вiддiлу нагляду за додержанням
законiв рiгiональним органом безпеки
Донецької облaсної прокуратури
«11» серпня 2026 року

Євгенія БОНДАРЕНКО